

Arrest

**nr. 80 063 van 24 april 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2011 houdende de weigeringen tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. MAHIEU, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. De verzoekende partijen dienen op 2 juli 2010 een eerste asielaanvraag in België in. Op 17 juni 2011 werden de beroepen tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij de arresten nr. 63 307 en nr. 63 317.

1.2. Op 9 september 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

De bestreden beslissing inzake G.H. (verzoeker) luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.09.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 02.07.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 18.04.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 09.05.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 21.06.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 09.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn buur in Armenië zou vernomen hebben dat hij in Armenië vervolgd wordt en dat ze nog steeds op zoek zijn naar hem; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag echter geen enkel begin van bewijs naar voren brengt, teneinde deze bewering te staven, waardoor het ook louter een bewering blijft; betrokkene tevens verwijst naar zijn gezondheidstoestand; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag overigens expliciet verklaart geen nieuwe gegevens te kunnen aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De bestreden beslissing inzake A.H. (verzoekster) luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.09.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 02.07.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 18.04.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 09.05.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 21.06.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 09.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zij van de burens in Armenië zou vernomen hebben dat haar man, H.G., gezocht wordt door een afgevaardigde van de autoriteiten in Armenië; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag echter geen enkel begin van bewijs naar voren brengt teneinde deze bewering te staven, waardoor het ook louter een bewering blijft; betrokkene verder ook verwijst naar haar huidige levensomstandigheden in België; deze motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag overigens expliciet verklaart geen nieuwe gegevens te kunnen aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

Beide beslissingen vertonen ter zake zowel wat hun voorwerp als wat hun grondslag betreft een nauwe samenhang. Bovendien zijn de verzoekschriften die verzoekende partijen tegen de bestreden beslissingen hebben ingediend, benevens wat de erin opgenomen weergave van de identiteiten en de bestreden beslissingen betreft, identiek. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen beroepen zich beiden in een eerste middel op de *“Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering en artikel 62 Vreemdelingenwet dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, wat niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld dat naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. Meer bepaald beroept verzoeker zich op de materiële motiveringsplicht bij toepassing van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. “Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.” (RVST 24/06/2008) Dat de opgeworpen middelen niet werden onderzocht en bijgevolg de gronden van de genomen beslissing niet werden gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een materiële motiveringsplicht en dient te motiveren of er bij een tweede asielaanvraag nieuwe elementen zijn die in een vorige asielaanvraag nog niet werden aangebracht (art. 51/8 Vreemdelingenwet). Op 9 september 2011 heeft verzoeker specifiek vermeld dat er nieuwe elementen zijn waarbij verweerder deze niet in rekening heeft gebracht. Verweerder heeft verzoeker uitgenodigd zijn stukken voor te brengen op 22 september 2011 en motiveert niet waarom de nieuwe stukken niet meer konden worden voorgebracht. Verweerder is bij zijn beoordeling niet uitgaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft deze niet beoordeeld. Verweerder is onredelijk tot zijn besluit gekomen door niet te motiveren waarom de nieuwe elementen niet werden aangenomen. Verzoeker kon niet met recht en rede beslissen dat er geen beginsel van bewijs was daar hij niet alle stukken in overweging heeft genomen. De Dienst Vreemdelingen moet motiveren waarom voorgebrachte elementen geen nieuwe elementen zijn, wat hij in casu niet gedaan heeft. Het middel is bijgevolg ernstig.”

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

3.2.1. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partijen bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de verzoekschriften blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.2.2. Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3.1. De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen aanbracht:

"Ik ben in contact gekomen met een dichte buur in Armenië die op de hoogte was van mijn situatie daar. De mensen met wie ik problemen hadden, komen nog steeds naar mijn huis op zoek naar mij. Ze vragen dan in de buurt of ik ben aangetroffen of gezien. Mijn buur zei dat ik naar Rusland was gegaan. De mannen zeiden zelfs tegen mijn burens dat ze me zoeken omdat ik vervolgd word. Als zij in contact kwamen met mij, moesten ze dat melden.

Ik heb momenteel geen nieuwe documenten maar zal al het mogelijke doen om documenten te verkrijgen. Ik kan niet terug naar Armenië omdat ik gezocht word. Ik vrees voor het leven van mijn familieleden. In België ontdekte men bij mij hepatitis C. Toen men bloed afnam zag men hepatitis A, omdat ik totaal niet behandeld werd evolueerde mijn ziekte tot hepatitis C. Ik diende een aanvraag tot regularisatie in in België. In Armenië zijn er geen medische zorgen voor mij. Hier kan men de ziekte tegenhouden om verder te gaan, in Armenië zal ik dan ook sterven zonder behandeling. Mijn huis staat daar zelfs at op naam van iemand anders, ik kan in geen geval terugkeren.

Zelfs hier heb ik problemen om aan mijn medicatie te geraken. Ik werd uit het lokaal opvanginitiatief gezet waar ik woonde.

Ik heb verder niets toe te voegen."

Verzoekster roept tevens de beweerde problemen van haar man in "Wat ik weet van de burens in Armenië is dat mijn man wordt gezocht daar door een afgevaardigde van de autoriteiten", en wijst er verder op dat "alles bijeen beschouwd leven wij in een moeilijke situatie".

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt van zijn in het kader van deze asielaanvraag herhaalde verklaringen over zijn vervolging in Armenië. Het verzoekschrift betwist niet dat verzoeker zijn asielmotieven niet staafde maar verwijt de verwerende partij dat hij de mogelijkheid niet had om deze voor te leggen. De Raad stelt vast dat de bewering dat verzoeker op 9 september 2011 zou hebben "specifiek vermeld dat er nieuwe elementen zijn" niet kan blijken uit het administratief dossier waar verzoeker er zelf uitdrukkelijk en ondubbelzinnig op wees dat "Ik heb momenteel geen nieuwe documenten" en "Ik heb verder niets toe te voegen." Evenmin kan uit het administratief dossier of uit de bijlage 26 blijken dat verwerende partij verzoeker heeft "uitgenodigd zijn stukken voor te brengen op 22 september" nu uit deze bijlage enkel kan worden afgeleid dat verzoeker gevraagd werd om zich opnieuw aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en geenszins omdat

verzoeker zou hebben aangegeven dat hij nog over andere stukken beschikt en gevraagd zou hebben of hij deze kon neerleggen, laat staan dat hij toen uitgenodigd werd om deze neer te leggen en opnieuw te worden gehoord. Immers kon de verwerende partij uit verzoekers verklaring: ik *“zal al het mogelijke doen om documenten te verkrijgen”* terecht enkel vaststellen dat hij op het ogenblik van zijn nieuwe asielaanvraag geen nieuwe stukken had. Verzoeker geeft niet aan welke regelgeving verwerende partij al zou opleggen te wachten op niet nader gespecificeerde documenten die vermoedelijk in de toekomst op een niet nader bepaald tijdstip kunnen worden verkregen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet overtuigen waar zij de verwerende partij verwijt incorrect gehandeld te hebben, noch de zaak te hebben beoordeeld op grond van onjuiste feitelijke gegevens, noch onredelijk tot haar besluit te zijn gekomen. Immers de verwerende partij kon geen rekening houden met de stukken die niet werden neergelegd bij zijn nieuwe asielaanvraag. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens (een fotokopie van een pagina met identiteitsgegevens uit verzoeksters paspoort en een *“oproeping Armeense autoriteiten”*) die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de blote beweringen dat verzoekers buur hen gemeld zou hebben dat verzoeker nog wordt vervolgd, geen ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico, temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds hadden geconcludeerd dat de feiten waarop verzoeker steunde –en aldus ook verzoekster- om Armenië te ontvluchten, ongeloofwaardig zijn.

Aangezien verzoekster expliciet aangeeft zich enkel te baseren op dezelfde nieuwe elementen als haar man werd ook wat haar tweede asielaanvraag betreft vastgesteld dat zij evenmin nieuwe elementen aanbrengt waaruit ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarbij werd er terecht op gewezen dat hun huidige levensomstandigheden in België *“geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden”*.

De verwerende partij kan eveneens gevolgd worden waar zij opmerkt inzake verzoekers medische problemen dat zij niet bevoegd is om te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

3.5. Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat zoals verzoekers ook zelf aangaven, geen nieuwe elementen werden aangevoerd waaruit ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Het eerste middel is ongegrond.

4. De verzoekende partijen voeren als tweede middel de schending aan *“van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel met inbegrip van het vertrouwensbeginsel”*.

Ze betogen als volgt: *“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de nieuwe elementen van het dossier van verzoeker niet onderzoekt, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op die gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier afgesloten vooraleer verzoeker zijn stukken kon voorleggen.

Verzoeker werd opgeroepen om gehoord te worden op 22 september 2011 zoals blijkt uit stuk 3.

De verwachting werd gecreëerd dat de stukken van verzoeker in overweging zouden worden genomen.

Op 9 september 2011 werd verzoeker niet gehoord over zijn nieuwe elementen, maar werd een nieuwe datum van verhoor voorgesteld.

Immers werd verzoeker onmiddellijk uitgenodigd zich opnieuw aan te bieden om gehoord te worden op 22 september 2011.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante en de feitelijke gegevens d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger zijn heeft verstrekt.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen, Verzoeker heeft niet de kans gekregen zijn elementen van de tweede asielaanvraag naar voor te brengen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De beslissing werd genomen op 22 september 2011 zijnde de dag waarop de nieuwe gegevens in het dossier overhandigd zouden worden.

Verweerder heeft nagelaten deze stukken te bekijken op het moment dat men zijn beslissing diende te nemen.

Dat het voor te leggen stuk dateert van na de afwijzing van de eerste asielaanvraag en het dus bewezen is dat dit stuk effectief in het bezit was van verzoeker op het moment van de tweede asielaanvraag.

Dat uit de beslissing wel degelijk blijkt dat verzoeker melding maakte van de nieuwe informatie in hun bezit.

“Dat hij van de bureaus in Armenië zou vernomen hebben dat hij gezocht wordt door een afgevaardigde van de autoriteiten in Armenië”

Verweerder heeft geen rekening willen houden met alle feitelijke elementen op de dag van de beslissing, waardoor hij niet zorgvuldig te werk is gegaan.

Dat verweerder minstens verzoeker op de hoogte had moeten stellen dat er al een beslissing zou worden genomen op 22 september 2011 en geen nieuw verhoor meer zou plaatsvinden.

Hierdoor had verzoeker zijn stuk voor de datum van de beslissing kunnen bezorgen aan DVZ.

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie.

Met betrekking tot het principe van rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel dient de overheid zich te houden aan de door zijn gedane toezeggingen of het gewekt vertrouwen.

Verzoeker als rechtsonderhorige mocht er terecht vanuit gaan dat NJ op 22 september 2011 zou gehoord worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen.

4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661).

4.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit

beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263).

Zoals blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel kunnen de verzoekende partijen geenszins overtuigen waar zij argumenteren dat zij werden uitgenodigd om nieuwe stukken neer te leggen en opnieuw te worden verhoord, doch dat reeds alvorens zij hiertoe de gelegenheid kregen er beslist werd tot niet in overwegingname van de asielaanvraag. Dit zijn immers blote beweringen die niet worden gestaafd noch grondslag vinden in het administratief dossier.

4.4. De verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

4.5. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 81 483 / IV en RvV 81 427 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK